

Gewürztraminer

© *Marcel Osterop, speelttekst 31 oktober 2008*

Première 31 oktober 2008, Plaza Futura in Eindhoven
Het Zuidelijk Toneel (www.hzt.nl)

Tekst, regie: Marcel Osterop

Spel: Constance Kruis (V1)
Dimme Treurniet (Berkel)
Heike Wisse (V2)

Dramaturgie: Martine Manten

Lichtontwerp: Stan Bannier

Kostuumontwerp: Joke Sommen

Decoradvies: Maarten van Otterdijk

Techniek: Bodo Koch

Speelperiode: 30 oktober t/m 16 december 2008

V1

V2

Berkel

Avond

SCENE 1

V1: Ik ken jou als iemand die zich niet laat vertellen wat ze moet doen. Dat heb je altijd gezegd. “We kunnen samenwonen, maar alleen in mijn huis. En dat huis zal nooit ons huis worden, dat zal altijd mijn huis blijven. Met mijn kleren in mijn kast, en mijn pannen in mijn keuken.” En ik dacht dat je nooit iemand zou vinden die dat zou accepteren. Dat denk ik eigenlijk nog steeds, en dat blijkt wel. Hij kon er niet tegen dat zijn kleren in een doos moesten blijven. En dat hij zich af moest drogen met jouw handdoek. Een man wil zich niet afdrogen met een handdoek die naar lavendel ruikt. Dat wil ie het liefst doen met een vaatdoek waar de macaroni nog aan zit. En dat is goed. Maar dat jij je dan vervolgens uit je eigen huis laat weggagen...

V2: Ik heb me niet weg laten jagen.

V1: Indirect. Je hebt je indirect laten weggagen. Weet je nog dat ik het een keer voor hem opgenomen heb? Dat je hier huilend voor de deur stond omdat ie televisie zat te kijken in je huis? Dat je niet meer tegen die herrie kon? En dat ik toen zei dat dat gewoon z'n verzetje was? Z'n verzetje voor na z'n werk? En dat jij toen zei dat jij z'n verzetje wilde zijn voor na z'n werk? En dat ik toen zei dat ik dat een behoorlijk kinderachtige insteek vond voor een relatie? Dat je elkaar moet vrijlaten? Omdat dat duidt op echte liefde? Je had hem ook nooit bij je in moeten laten trekken. Dat is toch scheef? Als je het ene zegt en het andere doet? Dat jij nu hier zit en hij nu daar? Dat hij je uit je eigen huis heeft weggejaagd?

V2: Hij heeft me niet weggejaagd.

V1: Indirect. Je bent indirect weggejaagd. Hij heeft je niet de deur gewezen maar je bent indirect weggestuurd. - Wat wil je eten?

V2: Ik heb al gegeten.

V1: Je hebt nog niet gegeten. Wat wil je eten? Ik heb nog pasta in huis. Of gewoon brood.

V2: Gewoon brood.

V1: Ik maak wat pasta voor je. - Ik heb ook wel eens op zo'n punt gezeten. Op zo'n punt waar jij nu op zit. Ik herken me enorm in jou. Ik denk dat we meer op elkaar lijken dan ik vroeger heb gedacht. Nou ja, wat ik maar wil zeggen is; kies voor jezelf. Kies vanaf nu voor jezelf. Praat niet als je daar geen zin in hebt, vertrouw niemand op voorhand en eet alsof de oorlog uitgebroken is. Je wordt er een leuker mens van. Ik ben er ook leuker van geworden. Gelukkiger, en daardoor leuker. Ik heb nog wat tomaten liggen, ik maak wel iets lekkers voor je. Ben maar blij dat je hier naar toe gekomen bent. Volgens mij moet er eens goed voor je gezorgd worden.

V2: Wanneer komt Berkel thuis?

V1: Berkel? Strakjes...als het donker is. Maak je over hem maar geen zorgen hoor. Zal ik vragen of hij even met je mannetje wil gaan praten? Ze kennen elkaar toch van die ene avond? Toen konden ze het zo goed met elkaar vinden. Dikke vrienden waren het. Dat heb je met mannen, die hoeven elkaar maar te zien of het zijn vrienden voor het leven. Lekker ongecompliceerd. Ik wou dat ik dat ook had maar ik ben niet zo snel van vertrouwen. Weet je dat het een hele tijd heeft geduurd voordat ik je mijn vriendin durfde te noemen? Dat heeft niks met jou te maken hoor. Dat heeft alles met mij te maken. En ik kan wel zeggen dat ik niet zo ben geboren. Nee, zo ben ik geworden. Door wat nare ervaringen. Ik ben slechter in vertrouwen geworden. Maar ik geloof niet dat dat me een slechter mens heeft gemaakt. Als ik één vriendin heb die ik helemaal kan vertrouwen. Dat vind ik al meer dan genoeg.

V2: Of vriend.

V1: Da's anders. Man vrouw, da's anders. Dat kunnen geen vrienden worden. En iedereen die zegt dat dat wel kan, die houdt zichzelf voor de gek. Man vrouw, dat is tegennatuurlijk. Daar zit al een strijd in nog voordat ze elkaar ontmoeten. Kijk maar naar jou en je mannetje. Jullie waren toch ook een poos 'vrienden'? En ik wist het al meteen vanaf het eerste moment dat ik hem zag; dat er iets in de lucht hing. Er hing iets in de lucht. Die strijd waar ik het net over had. Verovering. De eeuwige

verovering. En nu heeft ie je veroverd, en is ie uitgekeken op je. En ja, dan wordt je weg-

V2: Ik ben niet weggejaagd.

V1: Niet letterlijk nee. Je bent niet letterlijk weggejaagd. Maar je zit hier toch maar zomaar. En dat is niet voor niks. En begrijp me niet verkeerd, ik vind het heerlijk dat je er bent, maar ik moet mezelf in bedwang houden om niet de telefoon te pakken en hem de huid vol te schelden. Als ik aan hem denk, hoe hij daar nu zit voor je televisie, dan lopen de kriebels over mijn rug. - Ik vraag aan Berkel of hij even met hem praat. Mannen onder elkaar, dat is beter. Dan zal Berkel wel vertellen hoe je er aan toe bent.

V2: Ik denk dat hij er erger aan toe is dan ik.

V1: Dat wil hij je doen geloven. Maar ga er van uit dat dit al weken zijn plan is geweest. Dat je je hebt laten sturen. Terwijl dat het laatste is wat je wilde. Jij bent het slachtoffer. Niet hij. Jij hebt je laten vernederen.

V2: Ik heb me niet laten vernederen.

V1: Oh nee? En waar ben je nu dan? Zit je lekker in je warme huisje, op je mooie bank met je eigen servies? Kan je morgenochtend lekker douchen in je eigen badkamer? Kan je je eigen krant lezen die je uit je brievenbus hebt gehaald? Nee. Je bent logee. En begrijp me niet verkeerd, ik vind het heerlijk om je als je logee te hebben, maar je bent het wel. En dat was niet je keuze. Onthoud goed wie hier het slachtoffer is. - En nu ga ik dressing maken. Ik ga je es even flink volstoppen. En dan gaan we het hebben over leuke dingen. Niet de hele tijd over jouw problemen, daar schiet je ook niks mee op.

V2: Nee.

V1: Tenzij je advies wil. Ik kan je altijd advies geven. Maar dat doe ik alleen als je daar specifiek naar vraagt. Nou ja, misschien heb je dat al gedaan door hier naartoe te

komen. God, het is dat ik je al jaren ken, maar een ander zou denken dat je gewoon een leuke avond hebt. Gewoon een vriendinnenavond. Terwijl je nu in zak en as zit.

V2: Dat valt wel mee allemaal. Ik had geen zin om thuis te zitten.

V1: Dat is toch niet normaal? Iedereen wil toch lekker thuis zitten? Ik denk dat je nog niet half zo goed weet hoe je er aan toe bent. En daarom is het goed dat ik er ben. Dat ik tegen je kan zeggen dat je maar eens lekker uit moet huilen. Dat verdien je. - Je bent zo'n goed mens. En je gunt jezelf zo weinig. Als je zou weten hoe andere mensen over je dachten zou je een stuk zuiniger zijn op je leven. Je boft maar dat we zulke goeie vriendinnen zijn. Ik heb heel wat stront meegemaakt, en ik ben de laatste die daarmee rond gaat strooien, met die stront, maar ik kan wel zeggen dat ik beter uit de strijd ben gekomen, en ik hoop dat dat voor jou hetzelfde gaat zijn.

V2: Ik heb honger.

V1: Ja, ik maak wel een boterham voor je. Je wou toch brood? En daarna zal ik je eens even vertellen wat ik van de hele situatie denk, want ik heb niet het idee dat je door hebt in wat voor een akelige situatie je terecht bent gekomen met je mannetje. Hij heeft de macht over je, en dat past je van geen kanten.

V2: Ik geloof dat dat Berkel is.

V1: Wat? Nu al? Hij zou wegblijven! Dat had ik hem gevraagd!

V2: Waarom?

V1: Omdat ik wist dat jij zou komen. Ik wilde gewoon een leuke vriendinnenavond hebben. Zonder mannen. Gewoon samen op de bank met een wijntje en praten.

SCENE 2

M: Hee hallo.

V2: Hoi Berkel.

M: Stront met je kerel?

V1: Ja, lekker genuanceerd Berkel. Probeer haar er vooral aan te herinneren hoe d'r thuissituatie is, daar zitten we enorm op te wachten met z'n allen.

M: Ik vraag alleen of ze stront heeft met 'r kerel. Dat zei je toch? Dat ie een ander heeft?

V1: Doe niet zo stom. Doe alsjeblieft niet zo stom.

V2: Een ander?

V1: Ik heb nooit geïmpliceerd dat - ik heb geen idee waar ie het over heeft.

M: Wat je zei aan de telefoon.

V1: Wat ik zei, wat ik zei. We zeggen allemaal zoveel. Ik wil er niet aan herinnerd worden wat ik zei. Dat is niet belangrijk. Het enige belangrijke nu is zij. En dat jij nog wat zou gaan drinken tot weet ik veel hoe laat.

M: D'r was niemand meer.

V1: Nou dan bel je iemand. Of je maakt nieuwe vrienden. Maar je komt hier niet zomaar binnen als ik in gesprek ben met een vriendin die het moeilijk heeft. Ze was net haar hart aan het uitstorten en dan kom jij zomaar binnengewalst. Wat zei je nou als laatst?

V2: Volgens mij was jij aan het woord.

V1: Nee, je zei iets. Iets over dat je - wat doe je Berkel?

M: Ik ga even zitten.

V1: Dit was eigenlijk bedoeld als vriendinnenavond.

M: Stoor je vooral niet aan mij. Zal ik wat te drinken pakken?

V2: Ik lust wel een biertje.

V1: Ik heb Gewürztraminer in de koelkast.

M: Twee biertjes en een wijntje.

V1: Zij wil ook wijn. - Waar had ik het nou over? Vlak voor hij binnenkwam? Ik had een punt volgens mij.

V2: Dat je een vriendinnenavond wilde.

V1: Nee daarvoor.

V2: Dat ik geen idee heb in wat voor een akelige situatie ik terecht ben gekomen.

V1: Daarvoor nog. Ik zei nog iets daarvoor.

V2: Dat je een boterham voor me ging smeren.

V1: He nee. Jij en je fotografisch geheugen. Ik zei iets belangwekkends. Wat was het nou? Iets dat je -

M: - alsjeblieft. Hij is niet erg koud.

V1: Dank je wel Berkel, ik ben mijn punt kwijt. Ik had een punt en nu ben ik hem kwijt. Omdat je zo kwam binnenstormen.

M: Sorry dat ik alle aandacht opeiste. Ik dacht dat ik jullie wel iets kon aanbieden.

V1: Nee, het is al goed. Ik nam notie van je. Dat was misschien niet het slimste van me om te doen net op het moment dat ik een punt had.

M: Je vindt 'm vast wel weer terug. Of anders maak je een nieuw punt.

V1: Ik kan soms zo jaloers zijn op die ongecompliceerdheid. Misschien heb je gelijk Berkel, misschien moet ik gewoon een nieuw punt maken.

M: Ik had 'm aan de telefoon.

V2: Wie?

M: Je kerel. Oh, en hij zegt dat ie geen ander heeft.

V1: Nou, da's dan een hele geruststelling.

M: Maar dat wist je zelf ook wel toch?

V1: Knap hoor Berkel, dat je bij binnenkomst twee zinnen nodig hebt om de plank volledig mis te slaan.

M: Jij werd rood.

V1: Dat was plaatsvervangende schaamte.

M: Schattig hoor.

- V1: Omdat jij zei dat ik had gezegd dat haar mannetje een ander had terwijl ik niet eens zeker wist of het ook echt zo was en niet iets waarvan ik dacht dat het eventueel zou kunnen...nou ja, da's niet belangrijk.
- M: Maar je zei het wel.
- V1: Doet er niet toe, doet er niet toe. Die discussie hebben we al gehad.
- V2: Dus je hebt het wel gezegd?
- V1: Ik word er een beetje moe van dat jullie het maar de hele tijd over mij hebben, terwijl het onderwerp van gesprek toch jouw situatie zou moeten zijn. - Weggejaagd door je man!
- M: Heeft ie je weggejaagd?
- V2: Hij heeft me niet weggejaagd.
- M: Ook niet indirect?
- V2: Hoe zie je dat voor je?
- M: Blikken?
- V1: Waarom kijk je mij nou aan? Ik krijg ineens het gevoel dat jullie het over mij hebben. Nou Berkel, ik kan je vertellen, als jij me ooit zoiets zou flikken zou ik je reet aan je voorhoofd plakken.
Kijk nou wat een grove taal ik uitsla. Zo woedend ben ik op die kerel van je.
- M: Wat heeft ie gedaan dan?
- V2: Niks. Hij zat daar maar te zitten en toen werd ik giftig.

M: Hij wil praten.

V2: Wat heb je gezegd?

M: Dat je bij ons zat.

V2: Misschien moet ik maar weer eens terug.

V1: Dan heeft ie precies z'n doel bereikt. Dat jij weer terugkruipt in je slachtofferrol.
Vertrouw me maar, ik heb vaker in dit soort situaties gezeten.

M: Gaat dit over mij?

V1: Nee Berkel, dat zou ik nooit meer toelaten. Omdat ik het zie aankomen. Sinds een paar jaar. Maar ik heb er een tijd over gedaan voordat ik op de juiste mannen viel. Oh oh oh, wat heb ik een verleden van foute mannen achter de rug.

M: Wie?

V1: Gewoon foute mannen.

M: Wie dan?

V1: Doet er niet toe. Ik vertel haar mijn ervaringen. Wat ik zou doen in haar situatie.

M: Teruggaan en het uitpraten.

V1: ...

M: Wat?

V1: Jij mist zo de voorgeschiedenis van het geheel.

- M: Ik ken hem en ik ken haar, dat lijkt me genoeg voorgeschiedenis.
- V1: Jij kent hem niet. Jij denkt dat je hem kent maar je kent hem niet. Je kent hem van een biertje in het café. Doe niet alsof het je beste vriend is.
- M: Waar ken jij hem dan van?
- V1: Van haar.
- M: We hebben hem één keer gezien. Samen. In het café. En toen heb ik meer met hem gepraat dan jij hebt gedaan.
- V1: Ik hoef niet met iemand te praten om hem goed te leren kennen. Dat kan ik zo zien, hoe iemand is. Dat is dan mijn talent zeg maar. Trouwens, ik ken hem van verhalen. Verhalen van haar.
- V2: Wat heb ik dan gezegd?
- V1: Indirecte verhalen. Je hebt indirect informatie gegeven over hem. Dat sla ik op. Niet bewust hoor. Dat is gewoon mijn aard. Daarom zal ik die informatie ook nooit misbruiken. Ik koester mijn talent, ik zal dat nooit verachten.
- M: Misschien moet jij hem es bellen. Eens kijken of hij iets heeft aan die aangeboren mensenkennis van je.
- V1: Dat zou ik nooit doen. Ik ga niet tussen twee mensen instaan. Wat jullie nu doormaken is puur en alleen jullie zaak, onthoud dat, voordat mensen misbruik van je gaan maken. En ik zou hele nare dingen zeggen aan de telefoon. Dingen waar ik later spijt van zou krijgen. Ik kan mensen kapot maken met woorden. Dat is niet iets waar ik trots op ben. Maar ik heb het wel ontdekt bij mezelf. Dat is een innerlijke kracht, iets zwarts, die kant wil je nooit leren kennen van me. Ik kan soms bang van mezelf worden weet je dat? Door dingen die ik denk. Dan lig ik in bed en denk ik ineens aan een aap wiens gezicht er afgehakt wordt. Zo in de lengte. In één slag. En dan denk ik: "Waar komt dit

toch vandaan? Wat heb ik de afgelopen dagen meegemaakt om nu van een aap zonder gezicht te dromen? Wat voor nut heeft het om aan een afgeslachte aap te denken?"
Geen. En toch doe ik het. Dat is iets zwarts. Iets onverklaarbaars. Daar zal niemand ooit weet van hebben, waarom zo iets in je gedachten kan opkomen.

M: Ik dacht dat jij het meest al pratende verwerkt in plaats van erover te dromen.

V1: Berkel, dat jij nou droomt over andermans natte kutjes wil nog niet zeggen dat ik geen onontgonnen zelfkant mag ontdekken in mijn slaap.
Kijk, dit bedoel ik nou. Soms floepen er zulke grove dingen uit. En niemand weet waarom.

M: Ga je nog sorry zeggen?

V1: Sorry?

M: Andermans natte kutjes.

V1: Dat is toch zo? Daar hadden we het toch laatst over. Dat jij vooral over seks droomt maar dat ik me daar vooral geen zorgen over moest maken omdat je het anders nooit tegen me zou zeggen?

M: Jezus, denk je dat ze dit soort dingen wil horen?

V1: Oh, ik ben heel open met mijn vriendinnen. Ben maar niet bang hoor. Wij weten wel hoe mannen in elkaar zitten.

V2: Ik heb geen idee.

V1: Je denkt dat je geen idee hebt maar dat is gewoon een gebrek aan zelfvertrouwen. Het is zoveel simpeler dan je ooit gedacht zou hebben.

M: Doe niet zo stom.

- V1: Nee, je hebt gelijk. Ik moet dit soort dingen niet zeggen waar jij bij bent.
- M: Je moet dit soort dingen helemaal niet zeggen. Dat maakt je behoorlijk dom.
- V1: Zeg niet dat ik dom ben! Zeg alles, maar niet dat ik dom ben!
- M: Ik zeg niet dat je dom bent maar dat je overkomt alsof je dom bent als je dat soort dingen zegt.
- V1: Verdomme, je doet me echt pijn als je zoiets zegt. En al helemaal als er iemand anders bij is.
- M: Oh maak je maar geen zorgen. Ik ben heel open met mijn vriendinnen.
- V1: Zij is je vriendin niet. Zij is mijn vriendin. Mijn beste vriendin.
- V2: Misschien moet ik 'm even bellen.
- V1: Wat heb ik nou net gezegd?
- V2: Dat je heel open bent met je vriendinnen?
- V1: Nee daarvoor.
- V2: Dat ik geen zelfvertrouwen heb.
- V1: Nee daarvoor nog.
- V2: Dat Berkel droomt over andermans natte kutjes.
- V1: Details. Details. Ik had een punt.

V2: Dat ik goed moet onthouden wie hier het slachtoffer is.

V1: Nee.

V2: Dat een man zich wil afdrogen met een vaatdoek waar de macaroni nog aan zit.

V1: Nee.

V2: Dat je elkaar moet vrijlaten.

V1: Nee.

V2: Dat ik meer op je lijk dan je vroeger hebt gedacht.

V1: Nee.

V2: Dat ik nu voor mezelf moet kiezen.

V1: Nee.

V2: Dat er eens goed voor me gezorgd moet worden.

V1: Nee.

V2: Dat man vrouw iets tegennatuurlijks is. Dat daar al een strijd in zit nog voor ze elkaar ontmoeten.

V1: Nee.

V2: Dat ik niet half zo goed weet hoe ik er aan toe ben.

V1: Nee.

V2: Dat ik maar eens lekker uit moet huilen.

V1: Nee.

V2: Dat ik dat verdien.

V1: Nee.

V2: Dat ik zo'n goed mens ben.

V1: Nee.

V2: Dat ik maar bof dat we zulke goeie vriendinnen zijn.

V1: Nee.

V2: En dat ik een stuk zuiniger op mijn leven zou zijn als ik wist hoe andere mensen over me dachten.

V1: Wat zei je nou als derde?

V2: Dat ik niet moet vergeten wie hier het slachtoffer is.

V1: Juist ja.

M: En wie is dat dan volgens jou?

V1: Nou, hij niet in elk geval.

M: Hoezo niet?

V1: Hij zit in haar huis. Tv te kijken.

M: Hij huilde toen ik hem belde.

V1: Echt?

M: Nee natuurlijk niet.

V1: Nee ik dacht al. Zo gevoelig kan ie niet zijn.

V2: Oh, hij is gevoelig hoor.

V1: Onmogelijk. Hoe kan iemand met gevoel op een bank voor de tv blijven zitten in plaats van langs te komen en te kijken hoe het met je is?

M: Hij is onderweg.

V1: Wat?

M: Hij zei dat ie langs zou komen.

V1: NEE! Dat wil ik niet hebben. Ik wil het niet hebben dat hij hier voor de deur staat met z'n filosofietjes en z'n medeleven. Bel hem maar op om te zeggen dat ie niet hoeft te komen.

M: Bel jij maar.

V1: Ik ga hem niet bellen. Ik heb toch net uitgelegd waarom ik hem niet ga bellen?

M: Omdat je hem kapot gaat maken met woorden?

V1: Precies.

V2: Ik denk wel dat ie tegen een stootje kan.

V1: Ik wil dat jij hem belt. Hij is toch jouw vriend?

M: Is ie nu ineens weer wel mijn vriend? Jij kent hem het beste zei je net.

V1: Ik ken zijn soort. Ik ken zijn soort als de beste.

V2: Ik bel hem wel.

V1: Nee. Jij bent wel de laatste die hem moet bellen. Ik bel wel. Oh god, nu gaat ie het krijgen. Nou ja, hij verdient het. Dan had ie mijn beste vriendin maar niet uit haar huis moet jagen.

M: Ze zegt net dat ze zelf is weggegaan.

V1: Berkel, hou nou eens even op met dat bekritisieren. Steun me alsjeblieft, daar heb ik meer aan.

M: Succes met bellen.

V1: Ja. Ja. Ja. Ik ga zo. Ik drink even m'n wijntje op.

M: Bel hem nou maar gewoon. Straks staat ie hier voor niks aan de deur.

V1: Okee. Dan ga ik nu bellen.

(V1 af)

M: Hij is niet thuis.

V2: Wat?

M: Hij is niet thuis. Hij zit in het cafe.

V2: Oh.

M: Wat een gedoe he?

V2: Wat?

M: Dit.

V2: Valt wel mee.

M: Oh.

V2: Is ie boos?

M: Ja.

V2: Op mij?

M: Op de situatie.

V2: Op mij dus.

M: Ja.

V2: Oh.

M: Je moet gewoon gaan praten.

V2: Ja, ik moet gewoon gaan praten.

M: Ja, je moet gewoon gaan praten.

V2: Ja...

M: ...

V2: Berkel?

M: Ja?

V2: Vind je me leuk?

M: Euh... Als in...

V2: ...een leuk iemand?

M: ...ja.

V2: Ja?

M: Ja. Ik vind je een leuk iemand.

V2: Dank je.

M: Ja.

V2: Wil je even mijn vingers vasthouden?

M: Euh...

V2: Gewoon.

M: Ja...

V2: ...als in vriend vriend.

M: Alsjeblieft.

V2: Ik vind mezelf niet zo leuk.

M: ...

V2: Niet zo'n leuk iemand.

M: ...

V2: Ik ben gewoon heel melancholisch.

M: Je moet gewoon gaan praten.

V2: Heel melancholisch.

M: Je moet gewoon gaan-

(V1 op)

SCENE 3

V1: - nou hij heeft geluk gehad hoor. Dat ie mij niet aan de telefoon heeft gekregen. Hij zal wel te schijterig zijn geweest om dat ding op te nemen. Ik had al wat geweldige zinnen in mijn hoofd. Vuile schoft. Dat kan je toch wel zeggen tegen iemand? Dat kan iemand je toch wel vergeven na verloop van tijd? Vuile schoft? Ik denk dat ik dat tegen hem ga zeggen. Oh god, ik word al helemaal nerveus van het idee dat hij dadelijk voor de deur staat, en dat ik vuile schoft tegen hem ga zeggen. Misschien slaat hij me wel.

M: Alsjeblieft.

V1: Nou slaan niet, maar hij zal zeker iets terugzeggen.

M: Je gaat geen vuile schoft tegen hem zeggen, je laat hem binnen en schenkt hem een Geworstwijntje in.

V1: Wacht jij maar af.

V2: Hij zit in het café.

V1: Wat zeg je nou?

V2: Hij is niet thuis, hij zit in het café.

V1: Hoe weet je dat?

V2: Van Berkel.

V1: Waarom liet je me dan bellen, Berkel?

M: Ik liet je niet bellen. Jij wilde met alle geweld bellen. Dus liet ik je gaan.

V1: Jezus Christus. Sta je nou aan mijn kant of aan de kant van die lul de behanger?

M: Ik sta aan haar kant.

V1: Ja. Ik sta ook aan haar kant. Tuurlijk sta ik aan haar kant.

M: Je zei "mijn" kant.

V1: Mijn kant is haar kant. Haar kant, dat zei ik. Dat zei ik toch?

V2: Wat? Sorry, ik zat even te denken.

V1: Je moet niet denken, je moet luisteren naar mij. Ik zeg dingen waar je misschien wel iets aan kan hebben.

M: Je hebt net vijf minuten nodig gehad om te bedenken wie er ging er bellen en wat je ging zeggen.

V1: Berkel, ik heb even genoeg van je. Kun je naar een andere kamer gaan? Dan ga ik me bezig houden met waar het hier echt om draait.

M: Je hebt nog geen moment naar háár geluisterd.

V1: Wie ben jij om te beslissen wie hier naar wie luistert? Ik heb enorm zitten luisteren. En toen kwam jij binnen. En toen raakte ik van de kook. En nu moet ik even rechtzetten wat jij hebt omgegooid, en daar kan ik je hulp niet bij gebruiken, dus als je even naar een andere kamer wilt gaan dan kan ik verder met m'n gesprek.

M: Doei.

V1: Doei Berkel.

V2: Bedankt voor het biertje.

M: Ja, was niet echt koud he?

V1: Ja tjuus Berkel, voordat je met een uiteenzetting begint over alle lauwe dingen hier in huis.

(M af)

V2: Ik moet het uitpraten.

V1: Met wie?

V2: Met hem.

V1: Wie zegt dat?

V2: Berkel.

V1: Naar Berkel moet je niet luisteren. Berkel weet van niks. Berkel is een boer. En uitpraten heeft geen zin. Da's alleen maar woorden tegen woorden zetten. Je moet je niet laten leven door een ander. Je moet je eigen keuzes maken. Je moet niet zwichten voor woorden. Je moet je niet laten vertellen wat je moet doen.

V2: Het was een suggestie.

V1: Berkel doet geen suggesties, Berkel commandeert. Het was een commando verkleedt als suggestie. Je hebt je weer laten sturen. God meis, ik heb niet het gevoel dat je iets doet met m'n informatie. Ik ben toch je beste vriendin? Je moet advies van mij aannemen, niet van Berkel. Dat ben je aan me verplicht. En dan geef ik je een glaasje Gewürztraminer in ruil daarvoor.

(bel)

V1: Is Berkel het huis uit gegaan?

V2: Nee.

V1: Waarom gaat de bel dan?

V2: Misschien moet je even gaan kijken.

V1: Berkel, doe jij even open, ik ben in gesprek.

(M op)

M: Ik geloof dat dat je kerel is.

V1: Dat meen je niet!

M: Zal ik open doen?

V1: Nee! Wacht. Nee. Hij heeft hier niets te zoeken. Wat moet ie van me?

M: Ik denk dat hij weinig van jou moet. Hij zal er wel zijn voor haar.

V1: Ik wil niet dat je open doet.

M: Het is haar kerel.

V1: Het is mijn voordeur. En mijn vriendin. Ze heeft ervoor gekozen om zichzelf in bescherming te laten nemen door mij. Dus ik zeg dat die deur niet open gaat.

M: Wat moet ik dan tegen hem zeggen? Dat jij niet wil dat zij wil dat de deur open gaat?

V1: Wat? Ik ben je kwijt Berkel...

(bel)

V1: Doe iets Berkel. Ik word gek van dat gepraat, dus doe gewoon iets.

M: Oké.

V2: Zal ik even gaan?

V1: Jij blijft hier. Jij bent mijn verantwoordelijkheid.

V2: Hij is binnen.

V1: Godverdomme, heeft ie nou toch de deur open gedaan? Berkel!

M: Hij staat in de gang.

V1: Ben je nou helemaal gestoord of wat? Ik zei je toch dat die deur dicht moest blijven?

M: Je zei dat ik gewoon iets moest doen, dus ik heb gewoon maar iets gedaan.

V1: Van alle dingen die je gewoon kon doen kies je uitgerekend de allerslechtste eruit? Ik zei dat die deur dicht moest blijven. Hoe duidelijk kan ik zijn?

M: Wat maak je je druk, hij wil gewoon even praten.

V1: Praten, praten, praten. Ik word gek van het de hele tijd maar hebben over dat praten! Waarom doet hier niemand gewoon iets?

M: Ik heb net gewoon iets gedaan, en dat was ook niet goed.

V1: Nee Berkel, dat was he-le-maal niet goed. Dat was zelfs heel erg fout wat je net hebt gedaan. Wat moet ik nou? Wil ie binnenkomen? Moet ik hem iets aanbieden?

M: Misschien moeten we even weggaan zodat ze met z'n tweeën kunnen -

V1: Over mijn lijk. Ik zal hier even weggaan als meneer z'n filosofietjes door mijn kamer gaat strooien. Met z'n medeleven. Ik blijf hier en ik hoor alles aan wat hij te zeggen heeft. En dan kan ie weer vertrekken. En dan beslis ik of jij strakjes weer naar huis kan, of dat je hier blijft. Begrepen?

M: Zal ik vragen of hij wat te drinken wil?

V1: Vraag jij maar even wat meneer blijft ja.

(M af)

V1: Ik ga nu iets tegen je zeggen wat je voor de rest van je leven moet onthouden. Je kunt alles vergeten wat ik tot nu toe heb gezegd, maar dit moet je onthouden, beloof je dat?

V2: Ja.

V1: En ik eis van je dat je dit opslaat in je diepste hersenen. Ik wil dat je het iedere ochtend voor jezelf herhaalt. Iedereen zal proberen om het je te doen laten vergeten, maar ik herinner je eraan.

(M op)

M: Hij vraagt of er iets alcoholisch is in huis.

V1: Godverdomme Berkel, je bent drie minuten geleden in die koelkast geweest. Waar denk je dat het bier en de wijn zijn gebleven? Opedronken door de jus d'orange? Haal een biertje voor 'm en laat ons met rust. Ik ben net het belangrijkste punt van de avond aan het maken.

(M af)

V1: Wat zei ik nou?

V2: Ik weet het niet meer.

V1: Pardon?

V2: Iets over dat ik alles kon vergeten wat je deze avond hebt gezegd.

V1: Dit meen je toch niet? Doe je dit nou expres? Waarom denk je dat ik dingen vertel? Om ze een uur later weer te vergeten?

(M op)

M: Ik heb je wijn opengemaakt.

V1: Nee! Nee! Die wijn was voor ons! Voor de vriendinnenavond. Die had ik speciaal voor ons uitgezocht.

M: Hij wilde wijn.

V1: Hij heeft niks te willen, hij zit in mijn huis, hij drinkt wat ik wil dat hij drinkt. Giet dat glas terug in de fles en geef hem een biertje.

M: Die zijn nog niet koud.

V1: Ik heb het gehad. Geef hier dat glas, dan drink ik het zelf wel op. Als dan toch niemand begrijpt hoeveel aandacht ik in deze avond heb gestoken dan zuip ik die fles wel in mijn eentje leeg.

V2: Mag ik dan nog een biertje Berkel?

V1: En jij zuipt mee kreng. Met je biertje. Je lijkt wel een kerel.

M: Doe niet zo dom.

V1: En zeg niet dat -

V2: Ik ga nu iets tegen je zeggen wat je voor de rest van je leven moet onthouden. Je kunt alles vergeten wat ik tot nu toe heb gezegd, maar dit moet je onthouden. En ik eis van je dat je dit opslaat in je diepste hersenen. Ik wil dat je het iedere ochtend voor jezelf herhaalt.

M: Wat is er met haar aan de hand?

V1: Ik heb geen idee.

M: Wat zegt ze dan allemaal?

V1: Ze is in de war. Omdat haar mannetje in de gang staat.

M: Wat heb je allemaal tegen haar gezegd?

V1: Niks. Ik heb de hele avond nog niks tegen haar gezegd.

M: Dus dit verzint ze ter plekke?

V1: Weet ik veel Berkel. Ik kan toch niet onthouden wat ik de hele avond tegen haar heb gezegd? Je kan me toch niet alleen beoordelen op wat er uit mijn mond komt?

M: Wat moest ze dan opslaan?

V1: Dat heb ik nog niet gezegd.

M: Zeg dan.

V1: Ja, dat doe ik dadelijk, als jij weer weg bent.

M: Hoezo? Ik wil wel weten wat er zo belangrijk is dat ze het voor de rest van haar leven moet onthouden.

V1: Kijk, en dit is waarom ik er liever even mee wacht. Omdat je toch alles onderuit gaat halen wat ik ga vertellen.

M: Het is toch een advies aan haar? Toch niet aan mij?

V1: Ja, maar zij kan niet meer objectief luisteren. Dus heeft het geen zin om haar iets te vertellen wat jij vervolgens weer gaat afkraken. Dan weet ze ook niet meer naar wie ze moet luisteren.

M: Vertel nou maar gewoon wat je te vertellen hebt.

V2: Ik was ook wel benieuwd.

V1: En dit is dus precies wat ik had verwacht. Dan wil ik eindelijk iets belangrijks gaan vertellen en dan sluiten jullie een verbondje met z'n tweeën. Misschien moet ik even weg gaan zodat jullie het over voetbal en bier kunnen gaan hebben. Er wordt toch niet naar me geluisterd.

M: Stel je niet zo aan, maak je punt nou maar gewoon.

V1: Ja, ik zal er nu nog even een punt uitwringen zeker. Laat maar zitten, ik zeg het later nog wel es tegen je. Er zit nu teveel belang aan, aan wat ik ging zeggen. Jullie hebben het teveel lading meegegeven, dat overleeft mijn punt nooit, die lading.

V2: Sorry.

V1: Hou die sorry maar voor jezelf. Onthou heel heel goed wie hier het slachtoffer is.

M: En wie is dat dan volgens jou?

V1: Nou hij in ieder geval niet! Hij staat in de gang mijn dure bier op te drinken terwijl zij hier op de bank wartaal zit uit te slaan.

M: En jij dan?

V1: Wat ik?

M: Wat maakt dat zij het slachtoffer is?

V1: Zij is hier naartoe gekomen. Voor hulp.

M: Heeft ze daarom gevraagd? Om hulp?

V1: Je ziet toch hoe ze er aan toe is?

M: Nee. Ik zie niet hoe ze er aan toe is. Ik heb geen idee hoe ze er aan toe is, want ze zegt niet zoveel.

V1: Doe niet zo dom. Lees een beetje door de regels heen asjeblieft. Je bent toch geen aap?

M: Ik drink lauw bier en droom over andermans natte kutjes, zeg jij maar of ik geen aap ben.

V1: Je eet als een aap, je stinkt als een aap maar je bent geen aap Berkel.

M: Behandel me dan ook niet zo.

V1: Wat zeg je?

M: Dat je ons behandelt als apen.

V1: Ons? Wie is ons? Heb je het over mijn vriendin? Mijn beste vriendin? Hoe durf je mijn beste vriendin te betrekken in jouw ons? Zij staat hier buiten. Zij staat hier helemaal buiten.

M: Ze zit er anders middenin.

V1: Jij trekt haar er middenin! - Ik wil dat je even weggaat Berkel. Ik moet even tot mezelf komen voordat ik verschrikkelijke dingen ga zeggen. Ik kan jou kapot maken, dat weet je. Zorg er asjeblieft voor dat je me jou niet kapot laat maken, beloof je dat?

M: Ik ga niet weg. Ga jij maar weg.

V1: Ik ga ook niet weg.

V2: Ik denk dat ik even weg ga.

V1: En jij gaat al helemaal niet weg. Jij blijft hier. Jij bent mijn verantwoordelijkheid.

(INTERMEZZO)

SCENE 4

V2: “...omdat ik een geveer ben en jij een nemer. En dat gaat gewoon niet samen. Dus neem ik iets terug wat ik gegeven heb. En geef jij iets terug dat je gekregen hebt. En dan zien we wel. Dan zien we gewoon wel.

Maar ik wil het terug. Want ik heb het gegeven. Allemaal aan jou gegeven. En doe niet alsof je het nooit ontvangen hebt, want ik heb het niet meer. En kwijt kan het niet zijn.

Daar is het te groot voor. Daar is het na al die tijd veel en veel te groot voor.

Dus geef het me terug. Dat wat je hebt gekregen. En niet in één keer, maar gewoon een beetje. Iedere dag gewoon een heel klein beetje. En wie weet kan ik uiteindelijk dan ook weer iets geven. Ook weer een heel klein beetje aan je geven. Geven aan jou wat je gekregen hebt. Wat je mij gaf en weer gekregen hebt. En dan zien we wel. Dan zien we gewoon wel.”

...

V1: En?

V2: Niks.

V1: Niks?

V2: Ik hoor niks.

V1: Berkel?

...

V1: BERKEL!

(M op)

M: Wat?

V1: Gaat ie nog iets zeggen?

M: Waarover?

V1: Z'n gevoel.

M: Z'n gevoel waarover?

V1: Over die hele brief die ze net zit voor te lezen.

M: Heeft ze een brief voorgelezen?

V2: Hebben jullie het niet gehoord?

M: We stonden even te praten.

V2: Over mij?

M: Ook over jou ja.

V1: Berkel, wees nou es duidelijk. Heeft ie het nou gehoord of niet?

M: Wat?

V1: Mijn woorden. Haar brief.

M: Nee, ik denk van niet.

V1: Wat heb je dan lopen doen?

M: Even gepraat.

V1: Ik had je toch gevraagd om hem goed te laten luisteren?

M: Hij hoorde niks.

V1: Omdat ie nog niet af was!

M: Hoe had ie nou kunnen weten wanneer het af was?

V1: Dan was ze begonnen met praten.

M: En heeft ze dat gedaan?

V1: Dat heeft ze de afgelopen tien minúten gedaan!

M: Waarom zei je dan niks?

V1: Dat heb ik gedaan!

M: Toen ik de deur uitging.

V1: Precies.

M: Maar toen hoorden we niks meer.

V1: Dan had je dus moeten luisteren.

M: Dat hebben we gedaan.

V1: Dan had je dus langer moeten luisteren.

M: We raakten aan de praat.

V2: Over mij?

M: Dat zeg ik toch net? Ook over jou ja.

V1: Doe niet zo vijandig!

V2: Sorry.

V1: Niks te sorry. – Reageer je fouten niet op haar af Berkel.

M: Ik probeer gewoon te helpen.

V1: Door vierkant door mijn brief te gaan lopen hannelsen met je vriend?

M: Jouw brief?

V1: Haar woorden.

V2: Mijn woorden haar brief.

M: Heb je geen eigen woorden dan?

V1: Tuurlijk wel.

M: Waarom gebruikt ze die dan niet?

V1: Om wat te doen?

M: Om mee te praten tegen haar kerel.

V1: Dat heeft ze net gedaan!

M: Met jouw woorden en een deur ertussen.

V1: En wat dan nog? Het gaat toch om de mededeling? Toch niet de manier waarop?

M: Schuif 'm er dan maar onder.

V2: Wat?

M: Je mededeling. Onder de deur.

V1: Dan hoort ie toch niet haar kwetsbaarheid?

M: Welke kwetsbaarheid?

V1: Van alles wat ie haar heeft aangedaan.

M: Hij heeft helemaal niks - Hij voelt zich hartstikke schuldig. En hij weet niet eens waarvoor.

V2: Echt?

M: Ja echt ja. Hij heeft ook gevoel. Of dacht je dat het 'm niks zou doen als jij hem nu verliet?

V2: Ik verlaat 'm niet.

M: Dat denkt ie dus van wel.

V2: Waarom?

M: Omdat je je spullen hebt gepakt en niet met je laat praten.

V2: Ik ben gewoon heel melancholisch.

M: Wat?

V1: Ze is verdomme gewoon heel erg melancholisch! Dat zegt ze toch?

M: Wat betekent dat? Wat betekent dat nou?

V2: Dat ik gewoon...dat ik gewoon...

M: Ja?

V1: Dat ze het ook even niet meer weet allemaal. Maar dat ze zich in ieder geval niet de hele tijd wil moeten verantwoorden voor haar gevoel.

M: Waarom laat je haar dan een monoloog houden van tien minuten?

V1: Zodat er eindelijk es iemand gehoor aan haar geeft.

M: In de gang staat iemand die gehoor aan haar wil geven.

V1: Waarom moet ze zichzelf nog een keer in de herhaling gooien dan?

M: Omdat gehoor geven niet zo makkelijk gaat als je in een gang staat. En al helemaal niet als je vriendin de woorden van een ander loopt te kopiëren.

V1: Ben ik nou ineens het obstakel? Jij zat er doorheen te fietsen met je gezwam.

M: Omdat hij het verdomme ook heel lastig heeft. Omdat hij misschien ook wel even gehoord wil worden.

V2: Ik ga het geloof ik maar niet meer herhalen.

V1: Wat?

V2: Die brief van net. De noodzaak is er een beetje van af.

V1: Nou proficiat Berkel. Heb je haar nou waar je haar hebben wil?

M: Nee, ik heb haar niet waar ik haar hebben wil. Waar ik haar hebben wil is bij haar thuis op de bank voor de tv naast haar kerel.

V1: Wil je haar dan ook weggagen?!

M: Nee ik wil haar niet ook weggagen?! Voor mijn part blijft ze hier haar hele leven. Doe toch niet net alsof geen notie heb van haar gevoel!

V1: En hoe voelt ze zich dan als je het allemaal zo goed weet?

M: Nou, behoorlijk opgelaten!

V1: Is dat zo? Voel jij je opgelaten?

V2: Ik moet gewoon -

V1: Tuurlijk voelt ze zich opgelaten! Ze is eruit gesodeflickert door haar eigen man!

M: Ze is er niet uitgesodeflickert! Ze heeft zelf die deur achter zich dichtgesmeten en hem daar laten zitten met de puinhoop.

V1: Hoe durf je dat te zeggen Berkel?

M: Omdat ze het ons laat oplossen nu.

V2: Wat?

M: De puinhoop die ze er zelf van heeft gemaakt.

V2: Over welke puinhoop heb je het eigenlijk?

M: Je kerel daar achter die deur. Hij voelt zich hartstikke ellendig. Omdat ie met al je winden mee is gewaaid. En moet je es kijken waar het 'm heeft gebracht. Met een verschaald biertje in een ijskoude gang terwijl z'n schuldgevoel van alle kanten wordt angeblazen.

V1: Waar haal je het recht vandaan om zo tegen haar te praten?

M: Omdat ik verdomde goed begrijp in wat voor positie hij zit.

V1: Gaat dit nou over mij?

M: Voel je je aangesproken dan?

V1: Moet ik me aangesproken voelen?

M: Wil je je aangesproken voelen?

V1: Wil je dat ik wil dat ik me aangesproken voel?

M: Moet ik dat dan willen? Dat jij wilt dat je je aangesproken voelt?

V1: Als het jou bedoeling is om mij te laten willen dat ik me aangesproken voel door jou dan moet je vooral op deze manier doorgaan.

M: En welke manier is dat dan?

V1: Die manier waarop je alles wat hier gezegd wordt naar jezelf toe trekt! Alsof het allemaal om jou draait! Hou nou toch es op met dat slachtoffertje spelen. Ik heb je helemaal niks gedaan.

M: Waarom krijg ik dan wel dat idee de hele tijd?

V1: Omdat jij met hem gepraat hebt. Omdat hij je laat geloven. Hij doet je laten geloven dat ik jullie iets aan heb gedaan. Terwijl ik godverdomme het beste met iedereen voorheb!

M: Ik heb ook het beste met iedereen voor.

V1: Waarom sta je dan zo te schreeuwen?

M: Omdat jij het ook doet.

V1: Omdat jij zijn partij kiest.

M: Omdat jij hem zwart maakt.

V1: Omdat hij mij zwartmaakt. Met haar erbij.

M: Hij vind je hartstikke lief. We hebben hartstikke lief over jullie gepraat.

V2: Echt?

M: Ja natuurlijk. Anders was ie toch niet gekomen? Dan had ie je toch gewoon links laten liggen?

V2: Waarom vindt ie me lief dan?

M: Weet ik veel. Gewoon. Omdat jullie iets hebben.

V2: Wat dan?

M: Moet ik dat nou voor hem in gaan vullen?

V2: Wil je dat asjeblieft voor me doen?

M: Omdat je zijn meisje bent. Omdat hij trots op je is. Omdat hij kan lachen om je.

V2: Maar ik heb helemaal geen humor.

M: Hij vindt dus van wel.

V2: Heeft ie dat gezegd?

M: Nee, dat vul ik dus voor hem in nu.

V2: En ook dat ik knap ben?

M: Heb ik dat gezegd?

V2: Nee. Maar ik kon het me zo voorstellen.

M: Tuurlijk vind ie je knap.

V2: Echt?

M: Maar dat wist je zelf toch ook?

V2: Nee, dat wist ik niet.

M: Nou, nu dus wel.

V1: Wat doe je Berkel?

M: Ik laat haar even goed voelen. Dan kan ze de situatie beter aan.

V1: Door haar wat voor te liegen?

V2: Voor te liegen?

V1: Wat denk je dan meisje? Tuurlijk vind ie je niet grappig. Tuurlijk vind ie je niet knap. Moet je kijken hoe je erbij zit. Hij heeft een wrak van je gemaakt.

V2: Maar Berkel zegt –

V1: En dan is het opeens waarheid?

M: Ik zeg gewoon wat hij zou hebben gezegd.

V2: Hij zegt gewoon wat hij zou hebben gezegd.

V1: En als je het weer vergeet? Wat dan? Kom je dan opnieuw aanbellen? En aan Berkel vragen wat je mannetje zou hebben gezegd?

V2: Of aan jou.

V1: En wat zou ik dan moeten zeggen?

V2: Fijne dingen.

V1: Weet je wat ik dan van je maak?

V2: Een gelukkig iemand?

V1: Een parasiet.

V2: O.

...

V1: Het kost me veel minder moeite om een bord spaghetti voor je klaar te maken, een glaasje wijn voor je in te schenken, en maar ja en amen te zeggen op alle problemen

die je me voorschotelt. Maar als ik dat zou doen maak ik van jou niet meer dan een parasiet. Een parasiet die mijn huis binnendringt en zich vastzuigt aan mijn huid.

V2: Ik ben gewoon niet zo leuk. Niet zo'n leuk iemand.

V1: En zolang je dat zelf wilt geloven hoeft er hier niemand het tegendeel te bewijzen.

M: Leuke vriendin ben jij.

V1: Dat hoef ik ook niet te zijn. Ik hoef haar alleen maar te helpen.

M: Door te zeggen dat ze lelijk is en de humor heeft van een natte krant?

V1: Dat waren haar woorden. En ik herhaal ze. Om haar ermee te confronteren. Zodat ze op een ochtend in de spiegel kijkt en ziet wat ze zichzelf aandoet. En dat ze er om lacht. En dat ze ziet dat die lach haar ietsje knapper maakt. En dat hoe meer ze om zichzelf lacht, hoe knapper ze er uit gaat zien. Totdat niemand het ooit nog tegen haar hoeft te zeggen. Snap je dat Berkel?

M: Dus geen troost meer.

V1: Da's het allerslechtste wat we haar kunnen geven.

M: - Je bent geen leuk iemand en je ziet er ook niet leuk uit. Je haar is dood. Je handen koud. Wat je zegt is stom en wat je doet is fout. – Zo, denk je dat ze zich nu beter voelt?

V1: Dat moet je aan haar vragen.

M: En, voel je je beter nu?

V2: Totaal niet.

V1: Uiteindelijk wel. Uiteindelijk zal ze zich beter voelen.

M: En gaat dat nog lang duren?

V2: Berkel?

V1: Dat ligt er aan hoe zij zich opstelt.

V2: Wil je nog even mijn vingers vasthouden?

M: Wat?

V2: En en nog es zeggen dat je me leuk vindt?

M: Ik –

V2: Dat hielp me namelijk meer dan wat je net deed.

M: Kun je mij er misschien heel even buiten laten? Voordat ik domme dingen ga doen?

V1: Heb jij haar vingers vastgehouden?

M: Kijk, dit bedoel ik nou. Of was je hier op uit?

V1: Wanneer heb je haar vingers vastgehouden?

M: Een eeuwigheid geleden.

V2: Toen je aan het bellen was.

M: Wat doe je nou?

V1: Waarom heb je haar vingers vastgehouden?

M: Weet ik veel. Zomaar.

V2: Ik vroeg er om.

V1: Zij vroeg er om, en jij zei ja?

M: Dat leek me het beste op dat moment.

V1: Leek je dat het beste? Of leek het je nog beter als ze haar onderbroek had uitgedaan en op je gezicht was gaan zitten?

M: Wat doe je nou stom? Het stelde niks voor. Ze vroeg om troost en ik gaf het haar. Zoals ieder normaal mens zou hebben gedaan.

V1: Zal ik dan even weggaan? Zodat jullie eens goeie primitieve seks uit het jaar nul kunnen hebben op de sofa? Is dat waar je op uit bent? Dan kun je dat gewoon aan haar vragen. Dan vraag je gewoon: “ Mag ik mijn dikke stengel in jouw marmot douwen?” – Wil je dat? Dat hij zijn dikke stengel in je marmot douwt?

M: Doe niet zo dom!

V1: Ik wilde niet gaan huilen. Maar ik ga het geloof ik toch doen.

M: Wat is er nou allemaal?

V1: Ik heb mezelf open en bloot op tafel gelegd. En jullie hebben er naar gekeken en me kapot getrapt. Ik heb Gewürztraminer voor je gekocht, ik heb pasta voor je gemaakt. Ik ben zo lief tegen je geweest, ik heb je in mijn huis gehaald.
En dit is de dank die ik krijg? Dit is de dank?
Ik heb mezelf overgegeven. Mijn vertrouwen in je handen gelegd. En je hebt je eraan vergrepen. Aan mij vergrepen en me weggezet.

...

M: Heb je me nou waar je me hebben wilt?

V2: Dat ligt er aan.

M: Waar ligt dat dan aan?

V2: Of je me nog es vasthoudt.

V1: Ga bij die deur staan.

V2: Sorry?

V1: Scheur je reet van je bank en ga bij die deur staan!

M: Hou op zeg.

V1: Rot op Berkel. Rot op. Jij had hier nooit mogen zijn. - Herhaal me, "Kerel".

V2: Kerel.

V1: Harder godverdomme, zo hoort'ie toch niks?

V2: Kerel!

V1: Ik heb zo schijtgenoeg van je gemanipuleer.

V2: Ik ga dit niet zeggen.

V1: Blijf staan daar.

V2: Hij manipuleert me niet.

V1: Dat doet'ie wel! Dat doet'ie godverdomme wel! Dus ga bij die deur staan en schreeuw vanuit het diepste van je ziel; "ik heb zo vreselijk verschrikkelijk schijtgenoeg van dat gemanipuleer van je".

V2: Ik ga open doen.

V1: Laat die deur dicht!

(V2 schreeuwt tegen de deur)

V2: Ik heb zo vreselijk verschrikkelijk schijtgenoeg van dat gemanipuleer van je!

V1: Wie denk je wel niet dat je bent?

V2: Wie denk je wel niet dat je bent?

V1: Wie denk je wel niet wie je voor je voor je hebt?

V2: Wie denk je wel niet wie je voor je voor je hebt?

V1: Niemand raakt me meer aan.

V2: Niemand raakt me meer aan.

V1: Niemand gebruikt me nog.

V1: Niemand gebruikt me nog.

V1: Niemand zal me nog zeggen wat ik moet doen.

V2: Niemand zal me nog zeggen wat ik moet doen.

V1: Want ik hou van mezelf.

V2: Ik kan dit niet.

V1: Ik hou –

...

(V1 af)

SCENE 5

...

V2: Ik ben gewoon niet zo'n leuk –

M: Hou es effe op.

...

V2: Ik moet gewoon –

M: - je grote waffel houden. Ik heb je uitgemaakt voor rotte vis. Waarom wil je dan nog steeds dat ik je vasthou? Je laat het je ook wel lekker aanleunen. Of niet?

V2: Ik ben niet je vijand.

M: Nee. Jij bent niemands vijand.

V2: Nee.

M: Jij bent gewoon ontzettend lief.

V2: Dank je.

M: Daar moet je es mee ophouden.

V2: Sorry?

M: Dat maakt je namelijk bloedirritant.

...

M: En geef nou die vingers maar.

V2: Hier.

M: Dank je wel.

V2: Asjeblieft.

...

V2: Moet je nou ook huilen?

M: Mannen huilen niet.

V2: En als ze het wel doen?

M: Dan ziet het er heel lelijk uit en moet je er dus niet naar kijken.

...

M: Alleen een beetje aaien.

...

V2: Dan ga ik dat maar eens doen.

M: ...

V2: Of bedoelde je –

M: Hem. Ik bedoelde hem.

...

V2: Had ze gelijk?

M: Wat?

V2: Dat je primitieve seks wil op een sofa?

M: Iedereen wil primitieve seks op een sofa.

V2: Ja.

...

V2: Zeg maar dank je wel.

M: Wat?

V2: Dank je wel voor haar.

M: Voor wat dan?

V2: Voor haar punt?

M: Wat was dat dan?

...

V2: Iets met zelfrespect. Gewoon iets met zelfrespect.

(V1 op)

...

M: Ik ben niet je vijand.

V1: Wat?

M: Ik ben niet je vijand.

V1: Waarom kijk ik er dan wel naar?

M: Omdat je naar jezelf kijkt.

...

V1: Waar moet ik dan kijken?

M: Naar mij.

...

En dan zeg ik wel wie ik voor me heb.

V1: Wie is dat dan?

M: Wil je dat echt horen?

V1: ...

Niet troosten.

M: Doe ik toch.

...

Gewoon totdat je het zelf kan.

(donkerslag)

EIND